

[Socialministeren.]

Hr. Valbak bad mig om at være opmærksom på, hvordan administrationen af lovforslagets § 18, stk. 4, om afholdelse af udgifterne ved revaliderings- og pensionsnævnets virksomhed, ville virke i praksis. Jeg er naturligvis villig til, at man også på dette område drager erfaringer af de ændringer, der kommer.

Fru Grethe Philip var inde på spørgsmålet om, hvorvidt det var rimeligt som i det socialdemokratiske mindretalsforslag at forlange, at der skulle være en udtrykkelig bestemmelse i loven om, at kvinder skulle være repræsenteret i børne- og ungdomsværnet. Jeg er enig i, at man, som det er sket i betænkningen, nævner betydningen af, at der er en alsidig repræsentation i disse værn. Jeg kan ikke finde, at det skulle være nødvendigt specielt at understrege, at kvinder skulle være medlem af værnene. Med den udvikling, vi har set, er der mange, også mange kvinder, der har interesse for dette arbejde.

Med hensyn til de bemærkninger, der blev fremsat om lovforslaget vedrørende åndssvage, er jeg glad for de bemærkninger, fru Grethe Philip kom med og vil hertil kun knytte dette, at når der fra mindretallets side henvises til betænkeligheder for den fortsatte udbygning, ja, så står jo heroverfor netop det andet hensyn: i så vid udstrækning som muligt at integrere de åndssvage i den almindelige sociale service. Her er der netop forskellige opfattelser i bestyrelsen for statens åndssvageforsorg. Ud af de 9 medlemmer har 4 været indforstået med regeringens forslag, medens de 5 har indtaget en holdning svarende til det, som mindretallets forslag går ud på. Jeg synes, det i denne forbindelse også må være rimeligt at nævne, at åndssvageforsorgens personaleforbund over for ministeriet og over for socialudvalget har givet udtryk for, at man kan tiltræde forslaget om, at åndssvageforsorgen bringes ind under socialstyrelsen.

Flere talere har været inde på spørgsmålet om uddannelse, og det er også omhandlet i betænkningen. Jeg tror, jeg før her i tinget eller også i udvalget har haft lejlighed til at sige, at vi i socialministeriet er ret langt fremme med planer om at iværksætte uddannelse, både omskoling og nyuddannelse, af de mennesker, der er ansat inden for den

sociale forvaltning i kommunerne, og at vi også kommer i gang i dette finansår.

Endelig har fra forskellige ordføreres side været rejst spørgsmålet — det har ikke mindst drejet sig om det centrale og de lokale vejledende råd inden for åndssvageforsorgen — om der er en tilstrækkelig alsidig repræsentation dækkende de mennesker, der arbejder med de åndssvage.

Der er fra mindretallet kommet et forslag om, at rådene skulle udvides med 1 medlem, som skal udpeges efter indstilling fra landsorganisationen. Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger hertil, også fordi det fra mindretallets side siges, og det blev også sagt af socialdemokratiets ordfører i dag, at flertallet af dem, der arbejder inden for åndssvageforsorgen, ingen repræsentation får, hvis man skal følge lovforslagets opbygning af disse råd. Det, man har ønsket med lovforslaget, har været at anvende den faglige indsigt, som i første række pleje- og behandlingspersonalet har, til gavn for forsorgens patienter. Hele denne diskussion må vel også retfærdigvis ses på baggrund af, at den meget store gruppe af ansatte inden for åndssvageforsorgen i dag overhovedet ikke har nogen repræsentation på de afgørende felter. Lovforslaget her går ud på, at personalet får 2 repræsentanter, og på tilsvarende måde er der en udvidet repræsentation for forældregrupperne. Jeg vil gerne understrege, at det for så vidt er rigtigt, når man siger, at af forsorgens samlede personale på ca. 9.000 medarbejdere vil ca. 5.000 ikke direkte blive repræsenteret i de vejledende råd, men hovedparten af de 5.000 er enten kontorpersonale eller timelønnet medhjælp, som er uden direkte berøring med forsorgsudøvelsen, og det, som har været opgaven, og som har været diskuteret meget grundigt i socialudvalget, er, om man kunne finde former for en naturlig repræsentation også for de andre personalegrupper. Man har undersøgt — jeg har nævnt det over for socialudvalget — de forsøg, man har foretaget, idet man havde tænkt sig, om måske samarbejdsudvalgene, hvor der også er en personalerepræsentant for LO, var en vej frem. Der har vi ikke fundet andre muligheder end det, lovforslaget går ud på, og det må vel i denne forbindelse igen understreges, hvad der er rådene opgave. Rådene skal ikke overtage opgaver, som i dag løses i